

Ք Ա Ռ Ե Ա Կ Ն Ե Ր

Լռած էր գրիչս ասեմէ մ'ի վեր,
Հոգիս կը խոկար՝ անասող, աներազ.
Մտէս կ'անցնէին տարամած խոհեր,
Բաղխելով երկնի խորհուրդին անհաս:

Հին սէրեր, իղձեր՝ թեւաս, հաւմանդամ,
Ժպտեցան մերք մօտեմալ սրտիս.
Անոնց դէմ այսօր բայց ես կը կենամ
Յաղթականի պէս սէզ ու բարձրավիզ:

Մեծ է այս խինդն սրտիս համար
Վիշերուն փոխ իր անհամար
Կու գայ բազմիկ երբ պերճօրէն.
Կեանքը ինչպէ՞ս ես չսիրեմ:

Խինդս մեծ է ու անսովոր,
Կ'ուզէ դառնալ հոգիս սէր.
Կրնայ դառնալ վսանգաւոր.
Խինդը սրէն ներս չեն բանսեր:

Նոր է տարին, բայց ոչինչ նոր
Կայ սրտիս մէջ, ուր հին սէրեր
Բռնանալով՝ թելով հզօր
Նորերու դէմ դուռն են փակեր:

1988

Գ. ՀԱՐՏԱՐ

*

Վեհաբանի պատահանէն,
Շողն արեւուն,
Յիշատակի մը պէս խօսուն,
Կ'երկարէր թել.
Անդին ճնշողիկ մը սրտփուն,
Կը նայէր լուռ շուրջն ու հեռուն,
Զկայիր դուն:

ԵՂԻՎԱՐԴ